

LANGAI Į DANGŲ, OBELĮ IR SIELĄ

eilėraščiai

PAGUODOS SALDAINIS

Nubundu apkritusi sakiniiais –
parudę, susitraukę, trupantys,
lyg ir nebuvo stiebimosi į saulę,
prausimosi lietumi,
virš galvos giedančio paukščio.

Atgyvenusių jausmų išnaros
be klausimų vėjo,
be atpučiamų tėvo žodžių,
be žilvičių,
vandenin skandinančių
nutylėtas tiesas.

Stiklo blizgesys veiduose,
stiklo gatvės,
stiklo akligatviai.
Patiktuko ženklas ekrane –
paguodos saldainis
netekusiems žemės kalbos.

***

Priešpriešis vėjas.
Nuovargio krantą skalauja
užgimstančių žodžių vanduo.

PRAREGĒJIMAS

Pēdų įspaudus užžeria smėlis,
išėjusiųjų godos atsrūva,
skalauja sielos krantus.

Dienōs sūpuoklės svaido
aukštyn į debesį,
žemyn į žolę.

Į tūkstančius pusrų
gyvenimai dūžta. Puta,
drumstis, vienatvė.

Piešiu ant smėlio
senuosius namelius –
langai į dangų, obelį ir sielą.

Mes jau akli, save tematantys,
o mano žodi, praregėk,
parvesk į meilės kalbą.

RYTĄ

1.

Rytą
dubenyje ant taburetės
teliūskuoja lygumų toliai,
miškai ir debesys,
ir kelias ateina,
gula prie kojų.

Rytą
iš dubens ant taburetės
žiūri į mane vanduo –
pavasario upeliukai purienų akimis,
lietaus lašėjimas į perdžiūvusią žemę,
vaivorykštė rasos lašeliuose,
ištroškusiojo gurkšniai.
Ir šulinys ateina,
gertuvę
ir žodžius pripildo.

Rytą
veidas priglunda
prie likimo vėsos,
ir užgieda gaidys.
Gryčia ateina ir prašosi vidun –
į mano širdį. Pastoge būti
lietaus ir vėjų valandą,
namais
gūdžioje vienatvėje.

RYTĄ

2

Rytą
pusei amžiaus praėjus
įeinu
į širdyje nešiojamą gryčią,
kalba senoliai
dirvos,
medžio,
žmogaus ir paukščio žodžiais,
o Dievas juos girdi
ir išmintį barsto
kiekvienam
po mažą kruopelę.

KAI ŽYDI SODAS

Skliaudžiasi virš galvos
pavasario skliautai:
žiedai, žieduose - veidai.
Neturiu jokio drabužio
randui pridengti,
tik angelo sparną
virš obelų.

TRINTUKO ŽYMĖS

Skaitau trintuko žymes –
atgal besisukančius laikrodžius,
geriamą kavą skubančiųjų vagonuose,

dulkantį vieškelį,
vaikus murzinais veidais,
seklyčios stalą ir suolą,
po šventųjų paveikslais
akis susitinkančias,

daiktų saugyklas,
vieniųjų viešpatijas,
senę prie suskilusios geldos.

Skaitau trintuko žymes,
iškalbingesnes už nutrintus žodžius.

ESU TIKTAI BALSAS

Sienose
pėdsakai nutrintų prasmų -
grioveliai
vandeniui sugrįžti,
takeliai
žmonėms pareiti namo.

Nuo sienos iki smilkinių
spragsi tyla.
Kryžiai, kryželiai, likimai
matuojasi garsus
kaip sukneles,
kaip švarkus –
ne tas, vis ne tas.
Jau kartą nutrintiems
kelias į eilėraščių ilgas.

Orą sulaikau krūtinėje –
tesušyla nuo širdies.
Esu tiktai balsas
sugrįžtantiems takeliais
iš nutrintų raidžių ir kryželių.
Mano tariamus žodžius
vėjas nešioja, sklaido,
ir gula lentos ant medžio polių
į gyvenimus,
kurių nebėra.

RAIDĖ PASKUI RAIDĖ

Raidė paskui raidę.
Ne genys
    rašomoji mašinėlė
kala kala kala

Atsitraukdama tamsa
popieriaus lape
    palieka
krislą išminties.

Ir tu, ir aš
iš paklydimų,
kančios,
nuodėmės.

Stumteli lemtis,
    manimi
    tavimi
ženklą atspaudžia

rašte be pabaigos,
rašte be pabaigos,
rašte be pabaigos.

ANT TILTO

Dangaus violetas užgula vandenį,
kvėpuoja gelmė vis arčiau. Šauksmas
ištarti vyšnios žydėjimą, atodūsius
į vandenį iškvėpti. Ir nieko nebeklausti

nueiti nuo tilto ir pernakt sapnuoti
druskos stulpus, atvirstančius į žmones,
mėnulio šaulį, sidabro strėlę,
pasiekiančią slogutį po pagalve.